

MÁRTON TÍMEA

A valóság délibábja

Gondolkoztál már valaha azon, hogy amit láatsz, valóban létezik-e? A nap valóban ragyogó, a tavaszi szél cirógatta falevél tényleg zöldell, az ember, akit láatsz, nem egy szörnyeteg? Ki kell hogy ábrándítsalak. A valóság egyáltalán nem ilyen egyszerű.

A nap a szelídebbik arcát mutatta, vad csók helyett csak kacsintgatott a porlepte, szürke kisváros betonjára, amely már rég elfeledtette a tűzgömbbel egykori szerelmét: a Földanyát. Minden ember sietett valahova: munkahely, iskola, holmi szajha ölelő karjai. Átlagos nap hétköznapi emberekkel, legalábbis addig, amíg nem láthatjuk az Ő szemén át a világot. A hátizsákját hátára kapva lépett ki a kapun. Tekintete a szomszédra siklott. Magas férfi öltönyben, valami fontos szerepet töltött be egy cégnél.

– Jó reggelt! – biccentett felé.

A férfi rávetette tekintetét, de telefonon beszélt, így egy integetésnél nem is méltatta többre. Ő azonban önkéntelenül is végigmérte, mire észrevett egy kis alakot a férfi vállán üldögélni. Tömzsi teste hurkákba gyűrődött, ahogy a szomszéd férfi füléhez hajolva suttogott: „Ne gondold a feleségedre, hiszen csak azért teszed, mert ő nem adja meg azt, amire vágysz!” Különböző színek lengték körül az apró figurát: vörös, lila, mélykék... Összekeveredtek, és átláthatatlan kutyvaszt alkottak. Nem értette, mit jelenthet ez, az érzelmek színei gyakran váltak elmosódottá, mert az ember hangulatának színezete túl sok mindentől függ, de azt felfogta, hogy szomszédja valami sorsdöntőre készül, ami egyszerre okoz neki izgalmat és félelmet.

Vállat rántva indult el a buszmegálló felé. Egy karcsú nő sietett el mellette. A szélben meglibbenő haja lángokkal kelt táncra, egész lényét a tűz színe és egyfajta sötétség lengte körül. Ezt már meg tudta nevezni: harag. Emésztette a nőt és mindent, ami körbevette. Megszólította volna, de már el is tűnt a tömeg takarásában.

A megállóban nem figyelhette sokáig az embereket, azonban a buszon állva sokkal több látnivaló fogadta. Csúcsforgalomban

a jármű megtelt emberekkel, akik egymás társadalmi státusától függetlenül egy légtérben utaztak, bár többségük cseppet sem figyelt a többiekre. A telefonjuk, egy könyv, fülhallgatón a zene, a kinti táj mind-mind érdekesebbnek tűnt számukra, mint azok a személyek, akik behatoltak személyes terükbe. Őt azonban érdekelte a többi utas. Mindenfelé röpködő, összefonódó, majd elváló színek garmadája. Egy kislány felől mintha csengettyűk kacaját vélte volna hallani, amelyek valami karácsonyi dallamot zengtek. Ajkára mosoly kúszott, azonban amikor elfordult, szinte azonnal hátra is hőkölt.

– Elnézést... – szólalt meg azonnal, mert valakinek rálépett a lábára.

Még egyszer visszasandított az előtte álló alakra. Nem tudta eldönteni, hogy fiatal vagy öreg, csak azt látta, hogy nyüvek másznak ki a füléből, az orrából, a szemüregéből, s bár szagot nem érzett, meg mert volna esküdni arra, hogy rothad. Talán nem is a húsát, hanem a lényét érte utol az enyészet. Ilyen lehet, ha valaki elmerül a bűnök hálójában?

Felüdülés volt végre leszállnia a tömegközlekedési eszközről. Alig kapott levegőt, a mellkasa tajtékzó tenger módjára hullámozott, ahogy szinte futva lódult el. Korhadó fák nyúltak utána vékony ágaikkal, mintha el akarták volna kapni és fellógatni. Az út a megszokottnál is hosszabbnak tűnt. Szinte érezte, hogyha a végére jut, már soha többé nem fordulhat vissza, mégis sebesen haladt, mert amit maga mögött hagyott, az ismeretlennél is rémisztőbbnek hatott.

Az iskola épülete előtt megtorpant. A vakolat mállott, az ablakok betörték, és a rajtuk keresztül látható belső tér koromtól sötétnek tűnt, mintha felgyújtották volna. Még egyszer szembenézett a repedt üveg felületén tükröződő önmagával. Arca egy olyan festményt idézett, amelyet egy gondatlan művész elkent, mielőtt megszáradhatott volna.

(folytatás a következő oldalon)

A valóság délibábja

(folytatás az előző oldalról)

Mély levegőt vett. Lenyomta a kilincset. Belépve mély, barátságos hang fogadta:

– Helló, haver!

Megnyugodott. Már biztonságban volt.

Évekkel később jött rá, hogy sosem lehet biztonságban. Hideg falak között tartották megfigyelés alatt. Minden nap gyógyszereket tuskoltak le a torkán, hogy mire kiengetik, elmondhassa magáról, hogy teljesen normális. Megmentették.

De vajon mitől?

Megfosztották a Látásától.

De vajon miért?

Már azt látta, amit mindenki más. Az volt a valóság, vagy ő sokkalta tisztább képet kaphatott a világról? A pusztulás, amit látott, intő jel volt, ami által elkerülhettük volna a jövő hibáit?

Honnan tudhatjuk, mi is a valóság, ha az csak az elménk illúziója, és könnyűszerrel módosítható?

Szupererő

Titokban minden ember vágyik arra, hogy más legyen, mint a többiek. Különleges! A szó jó értelmében legalábbis. Ő is olyan képességre vágyott, ami kiemelheti a szürke kisváros megfakult emberei közül. Sosem hitte volna, hogy kívánsága teljesülhet. A járdaszegély szélén ülve merengett azon, hogy tenni akar a kitörés érdekében, harcolni fog, megváltoztatja a világot!

Akkor pillantott meg egy különös, kalapos férfit. Tekintetük összefonódott. Az idegen mosolya az ő ajkát is felfelé görbülő ívvé formázta, holott a jelenet hatására végigfutott gerince mentén a hűvös borzongás. Úgy érezte, hogy a férfi egyszerűen belelát a gondolatai kaotikus halmazába. Azonban a

pillanatnyi varázs megszakadt anélkül, hogy bármi történt volna.

Napok teltek el, talán hetek a semmittevés statikus állapotában. Kalitkába zárt madár volt, aki minden erejével küzdött az ezüstrácsok fogsága ellen, de nem volt képes repülni, elsodorta élete történéseinek áradata.

Egy nap aztán minden megváltozott. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy hallja az emberek ki nem mondott szavait. Természetesen nem értett mindent. Az elme bonyolult, leginkább átláthatatlan képekként jeleníti meg a rengeteg ingert, gondolatfoszlányt, emlékszilánkot, amely fogócskázva kergeti egymást. A fő gondolatok azonban tisztán kivehetők.

Új képessége taszította végül a legnagyobb erővel a végzete felé, pedig megváltást várt tőle! Azt hitte, így jobban megismerheti azokat, akik körülveszik, hogy megfelelhessen majd nekik... Édes álom volt ez csupán, hiszen rá kellett jönnie: a kimondatlan szavak olykor nem véletlenül maradnak rejtve.

Egy hajnalig tartó buli után tartott otthonába. A feje majd felrobbant az italozás utóhatásaként, mégis kedves mosollyal ajkán haladt végig a járdán. Hosszú, göndör ébenhaja rakoncátlanul hullott vállára. Csinos ruhája fel-felcsúszott, a lába sajgott. A

NÉVJEGY

MÁRTON TÍMEA (Marosvásárhely, 1999. március 5.) a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem hallgatója a Társadalom- és Szervezetpszichológia mesterszakon. Az ember egyéni és társas megismerését szereti ötvözni a különböző művészeti ágakkal, így az irodalommal is. Közölt már a Népújság Múza rovatában, az Erdélyi Tollban, a káfé főnix irodalmi portálon. 2020 nyarán a magyarországi Napút nívódíjjal jutalmazta Csillagbirodalom című színdarabját.

sminkjét nem igazította meg talán éjfél óta, pedig már igen kacéran kacsingatott a nap a nagyvilágra. Minden vágya az volt, hogy ki-sírhasssa magát. Borzalmas éjszakája volt. Mégis kitartott.

„Micsoda ruha! Biztos jó drága volt!” – hallotta meg.

Oldalra sandított. Egy pár egymás oldalához simulva csevegett. Mindketten néhány másodperc erejéig őt figyelték. A férfi a barátnője arcára csókolt, de közben gondolatai elkalandoztak.

„Micsoda ruha! Vajon mi lehet alatta?”

Elfintorodva haladt tovább.

„Hogy néz ki az a lány? Biztos egy könnyűvérű lotyó!” – simultak érzékeihez a néma szavak. Sosem rezegtették meg a levegőt, mégis fájtak.

„Ezek a mai fiatalok, csak a bulizás jár az eszükben! Inkább tanulnának...”

A rosszalló mondatrészleteket ártatlan, eperillatú gondolat törte meg.

„Szeretem a cicákat..., cica, gyere ide!”

Felkapta a fejét. Meglátott egy kislányt, aki sikeresen egy autó alá űzött egy macskát. Felvonta szemöldökét. Végül nem törődve azzal, hogy koszos lesz – az alkohol és cigarettafüst bűze már úgyis tönkretette a ruháját –, letérdelt, hogy kicsalogassa az állatot. Odanyújtotta a kislánynak, aki rávetette foghíjas vigyorát. Olyan öröm sugárzott az arcáról, ami a nap fényét is maga mögé kényszerítette.

– Köszönöm szépen, néni! – tartott egy kis szünetet megigazgatva a szőke fürtjein pihenő kalapját. – Nagyon szép tetszik lenni!

Nem válaszolhatott már, ugyanis a kis test szinte azonnal eltűnt fürge lábain. Volt benne valami ismerős.

Kis séta és a kulcscsomójával való babrálás után végül bejutott a házba. Amint az ajtó csiszolt falapja elzárta a külvilágtól, hirtelenjében megtört. Minden önuralmát elvesztve hagyta végigcsorogni könnyeit arcán.

A fürdőszobába vette az irányt. A tükörben meggyötört ábrázat fogadta. Undorodott magától. Vízet engedett a kádba.

„Ha kimész azon az ajtón, ne is gyere vissza!” – harsant fel fejében az édesanyja hangja.

Ledobta ruháit.

„Egy dagadt tehén vagy, nem csoda, hogy nem mersz levetkőzni előttem!” – gúnyos férfhang.

Hányt. Beült a vízbe.

„Sosem számíthatok rád! Gyűlöllek!” – a testvére haragja elsöprő volt.

A borotvapenge végigsiklott alkarján. Vér gyöngyözött.

„Nagyon szép tetszik lenni!”

Megállt a keze a levegőben. Válla rázkódott a rátörő zokogástól.

Túlélte.

Egy kedves szó, egy mosoly megmenthet egy életet. Ez olyan szupererő, amit bárki birtokolhat. Használd!